

[Forsvarsministeren.]

Jeg kan heller ikke se, at der er foretaget noget, der kan ændre dette billede. Hr. Kjeld Olesen henviste til en udtalelse i Ekstra-Bladet, men fik ikke læst den næste sætning med, og den synes jeg dog vi bør have med for at få det rigtige billede af dette spørgsmål om, hvorvidt man vil vedgå et ansvar eller ej. Derfor vil jeg gerne i fortsættelse af det, hr. Kjeld Olesen sagde, citere videre. Ekstra-Bladet stiller spørgsmålet:

„Er det ikke en nem måde at skubbe det parlamentariske ansvar fra sig på?“
Mit svar lyder:

„Nej, det var naturligvis på mit ansvar, forsvarschefen kom til stede. Men med hensyn til den saglige vurdering af sagen stemmer denne fremgangsmåde fuldstændig med alt, hvad vi i øvrigt har inden for statsadministrationen.“

Det, det drejer sig om, var, at jeg bad forsvarschefen møde over for den dommer, der skulle tage stilling til ransagning, tage stilling til beslaglæggelsen. Jeg ved ikke, om hr. Kjeld Olesen mente, at det var rigtigere, at jeg selv mødte, men ministre kunne jo få ret travlt, hvis det i forbindelse med rejsning af sager skulle være sådan, at vi personlig mødte. Jeg mener også, det er i overensstemmelse med den lov, vi har — det er jo den nugældende forsvarslov — at jeg bad forsvarschefen om at komme til stede. I lovens § 3 står der:

„Forsvarschefen er over for forsvarsministeren ansvarlig for, at de militære sikkerhedsbestemmelser overholdes.“

Derfor synes jeg, det var ganske korrekt, at forsvarschefen gav møde. Jeg tror ikke, hr. Kjeld Olesen nævnte andre eksempler på, at der skulle være gjort noget forsøg på at dække mig bag den ene eller den anden embedsmand, og det har i hvert fald ikke på noget tidspunkt været hensigten.

Med hensyn til dramatiseringen af begivenhedsforløbet skal jeg kun sige, at hverken justitsministeren eller jeg har ansvar for, hvad man siger i radio og fjernsyn og skriver i aviserne. Vi har selv fremsat udtalelser, og jeg vil selvfølgelig stå ved de udtalelser, jeg har fremsat; jeg mener ikke, der er noget i disse udtalelser, der betyder, at man dramatiserer sagen. Jeg har vistnok sagt, at jeg anså tendensen i trotylsagen

for alvorlig, og jeg tror, vi har samme opfattelse, nemlig at det i hvert fald er en fremgangsmåde, vi ikke synes om bliver anvendt.

Der blev nævnt besøget i Kejsergades kælder; det var jo netop et forsøg — og jeg tror et rigtigt forsøg — på at afdramatisere noget ved at sige ja til de journalister, der kom til stede — de var ikke inviteret — at sige til dem, at de kunne gå ned og se, hvad der foregik, og altså også kunne se, at der ikke foregik den telefonaflytning, der har været omtalt.

Hr. Nordqvist rejste spørgsmålet, om man ikke kunne foretage begrænsninger, om man ikke havde klassificeret for højt, og om man ikke kunne begrænse fotograferingsforbuddene. Spørgsmålet om klassifikationer vil jeg da meget gerne se på. For selvfølgelig er vi ganske enige om, at man ikke skal søge at klassificere mere, end det er nødvendigt. Man skal ikke søge at holde mere hemmeligt, end man bør og kan holde hemmeligt.

Jeg kan ikke sige fuldt ud ja til, at vi ophæver fotograferingsforbuddet. Vi har i praksis undladt at rejse tiltale i en række tilfælde, der har været forelagt mig, hvor der så givet var sket overtrædelse af forbuddet, men hvor vi ikke fandt det rimeligt at anlægge sag; men der kan blive tilfælde tilbage, hvor vi er nødsaget til af hensyn til de pågældende installationers beskyttelse at have et sådant forbud. Sagen har jo ofte været fremme i debatten, har også været fremme her i tinget; den var bl. a. fremme i et spørgsmål den 4. oktober 1967; det var en sag fra Anholt, der blev nævnt sammen med en anden sag, hvor der var foretaget en fotografering af radaranlæg på Anholt, og hvor den pågældende journalist var blevet sigtet, i øvrigt i et lukket retsmøde, hvad der også blev omtalt. Men jeg må sige, at jeg er ganske enig i det svar, den daværende forsvarsminister dengang gav, hvor han sagde — det findes i Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp. 71:

„Hvad angår sagen mod den journalist, som tog et billede af Anholt havn med radartårnet i baggrunden og bagefter lod billedet offentliggøre i et dagblad, er denne sag efter min mening af en helt anden karakter. Dels fremgik det af billedteksten i dagbladet, at den pågæl-